

— Потрай, братко; не пий отъ кравешко копито
— на теле ще станешъ.

И тръгнаха пакъ да вървятъ.

А слънцето високо,
Кладенецътъ далеко;
Слънцето все грѣ,
Потъ отъ чело се лѣе.
Поглежъ овче копито
До върха съ вода покрито.

Черню се вече не молилъ. Поостаналъ малко на-
задъ, приклѣкналъ на колѣниѣ и сладко се напилъ.

II.

Огледала се Червенка, търси съ очи братчето си,
а вмѣсто Черню, слѣдъ нея скача малко бѣло ягне.
Сѣтила се Червенка кое е това ягне и горко запла-
кала. Но нѣмало що да стори, тръгнала заедно съ
ягнето.

Вървѣли тѣ, а насрѣ-
ща имъ единъ ловець.

— Момиченце, продай
ми това ягне! — дума
ловецьтъ.

— Не го продавамъ.
То е ягне що съ пари се
не откупува, — то е мой-
то мило братче.

Ловецьтъ харесалъ
Червенка, харесалъ и яг-
нето, та ги взелъ и два-
мата у дома си. Червенка
расла, порасла много кра-
сива мома. Ловецьтъ се
оженилъ за нея, а ягнето
пазилъ и гледалъ като
свой братъ. И така ща-

стливо си заживѣли, че всички имъ завиждали. Най-
вече имъ завиждала една стара баба — тѣхна съсѣдка.
Тя искала ловецьтъ да се ожени за нейната дъщеря,
но не станало.